

Sahte Sevgi Basan Kalpazan III

– SönmezKORKMAZ · 26 Mayıs 2026

III. Müdür Odasında Kafes

Ertesi sabah Ahmet Müfit Bey şubeye daha erken geldi.

Necati Ayvazoğlu kapıda değildi. Bu iyiye işaretti. Suçu olmayan müdür kapıda bekler, fazla gülümser, çay söyler, müfettişi yorulmasın diye dosyaları kendi eliyle taşırdı. Suçu olan müdür ise odasında kalır; kapının camından dışarıya bakar, içerideki mobilyaların yerini ilk defa fark ediyormuş gibi davranırdı.

Necati Bey de öyle yapıyordu.

Ahmet Müfit Bey şubeye girince personel ayağa kalkmadı ama dikkat kesildi. Aysun Hanım masasında dosyaları toparlıyordu. Berke Bey müşteriyle konuşurken sesi olduğundan daha düz çıkıyordu. Mustafa Bey, arka taraftaki dolabın yanında gereğinden fazla oyalanıyordu. Semra Hanım ise bilgisayar ekranına bakıyor, ama ekrandan çok şubenin havasını okuyordu.

Ahmet Müfit Bey herkese aynı sıcaklıkta baktı.

“Günaydın arkadaşlar,” dedi. “Bugün biraz daha derine ineceğiz. Korkmayın; derine inmek, her zaman batırmak için değildir.”

Bu cümle personele söylendi. Ama Necati Ayvazoğlu'nun odasına doğru yürürken asıl kime gönderildiği belli oldu.

Müdür odasının kapısını tıklatmadan açmadı. Bu küçük nezaketi bilerek yaptı. Birazdan boğazına ip geçireceği adamın kapısını nazikçe çalmalıydı; nezaket, bazen bıçağın kılıfıydı.

Necati Bey ayağa kalktı.

“Hoş geldiniz Ahmet Bey.”

“Hoş bulduk Necati Bey. Bugün uzun konuşacağız.”

Necati Bey gülümsedi. Gülümseme yüzünde durmadı, kenarlarından kaydı.

“Tabii, buyurun.”

Ahmet Müfit Bey çantasını açtı. Dosyaları tek tek çıkardı. Masanın üstüne sırayla dizdi. Önce tahsilat listeleri. Sonra masraf iade kayıtları. Sonra açıklaması değiştirilmiş işlem dökümleri. Sonra Aysun Hanım'ın dilekçesi. Sonra Mustafa Bey'in onay verdiği evraklar.

Dosyalar masaya kondukça Necati Bey'in odası küçüldü.

Ahmet Müfit Bey oturmadı. Ayakta kaldı. Ayakta duran adam, masaya hükmederdi. Oturan adam savunma yapardı.

“Necati Bey,” dedi, “siz şubeyi yönetmemişsiniz. Şubeyi kullandırmışsınız.”

Necati Bey'in dudakları kıpırdadı.

“Bu çok ağır bir ifade Ahmet Bey.”

“Ağır olan ifade değil, dosya.”

Ahmet Müfit Bey ilk dosyayı açtı.

“Burada müşteri tahsilatları var. Küçük küçük. Tek başına bakınca kimsenin dikkatini çekmeyecek tutarlar. Aynı gün kapanması gereken işlemler ertesi güne bırakılmış. Bazılarında açıklama değişmiş. Bazılarında onay sırası bozulmuş. Bazılarında Mustafa Bey’in imzası var. Bazılarında Aysun Hanım’ın düzenlediği evrak. Ama Aysun Hanım’ın düzenlediği evraklar, sizin talimatınızdan sonra ortaya çıkıyor.” Necati Bey hemen atıldı.

“Aysun kendi kendine de işlem yapmış olabilir.”

Ahmet Müfit Bey ona baktı.

“Olabilir. Ama siz bu cümleyi kurarken bile ona güvenmediğinizi göstermiş oldunuz. Güvenmediğiniz personele neden bu kadar düzeltme işi verdiniz?”

Necati sustu.

Ahmet Müfit Bey ikinci dosyayı açtı.

“Masraf iadeleri. Aynı müşteriler. Aynı dönem. Aynı küçük sapmalar. Mustafa Bey’in adı burada daha sık çıkıyor. Mustafa Bey sizin adamınız mı, yoksa şubenin personeli mi?”

“Benim adamım diye bir şey olmaz.”

“Bankada herkes birinin adamıdır Necati Bey. Önemli olan, kimin adına imza attığıdır.”

Bu cümleyi söylerken sesi yükselmedi. Ahmet Müfit Bey’in öfkesi bağırarak çalışmazdı; cümlenin içine girer, oradan karşısındakinin boğazına otururdu.

Necati Bey sandalyesine oturdu.

“Ahmet Bey, bu şubede yıllardır çalışıyorum. Küçük aksaklıklar olabilir ama...”

“Küçük aksaklıkların toplamı büyük niyet eder.”

Necati Bey bu kez başını kaldırdı. Cümlenin altında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ahmet Müfit Bey pencereye yaklaştı. Şubenin içi görünüyordu. Aysun Hanım masasında, Semra Hanım ekranının başında, Berke Bey müşteriyle, Mustafa Bey arka tarafta.

“Bakın,” dedi. “Dışarıdaki insanlar sizin ne yaptığınızı tam bilmiyor olabilir. Ama şubede bir şeylerin yanlış yürüdüğünü hissediyorlar. Kurumlarda suç önce belgeye değil, havaya bulaşır.”

Necati Bey’in eli masadaki kaleme gitti. Kalemı çevirdi, bıraktı.

“Ne istiyorsunuz Ahmet Bey?”

Ahmet Müfit Bey döndü.

“Ben bir şey istemiyorum.” Bu cümle yalandı. Ama iyi söylenmişti.

“Ben dosyanın nereye konacağını düşünüyorum. Bu dosya, istersem doğrudan genel müdürlük iç denetime gider. Oradan disiplin kuruluna, gerekirse savcılığa. Mustafa Bey gider. Siz gidirsiniz. Aysun Hanım bile temiz çıkmaz; çünkü evrakta eli var. Şube kapanmaz ama yıllarca bu olayla anılır.”

Necati Bey yutkundu.

“Ben kimseyi zarara uğratmadım.”

Ahmet Müfit Bey hafifçe güldü.

“Bankacılıkta zarar her zaman eksilen para değildir. Bazen görünmeyen itibar eksilir. Bazen güven eksilir. Bazen de bir müdürün koltuğu eksilir.”

Odanın kapısı tıkladıldı. Semra Hanım içeri girdi. Elinde iki çay vardı.

“Rahatsız etmeyeyim, çay bırakacaktım.”

Necati Bey sertçe:

“Bırakın Semra Hanım,” dedi.

Ahmet Müfit Bey hemen devreye girdi.

“Esağfurullah, rahatsızlık olur mu? Siz bu şubenin hafızasıdır Semra Hanım. Hafıza odaya girince insan biraz toparlanır.”

Semra Hanım çayları masaya bıraktı. Ahmet Müfit’in yüzüne baktı. Cümle hoştu ama altındaki niyeti tartıyordu.

“Bazen hafıza da yorulur Ahmet Bey,” dedi.

Ahmet Müfit Bey gülümsedi.

“Yorulan hafıza susar. Ama yine de unutmaz.”

Semra Hanım cevap vermedi. Çıkarken masadaki evraklara kısa bir bakış attı. Mustafa Bey’in adını gördü. Gördüğünü belli etmedi. Kapı kapandı. Necati Bey öne eğildi.

“Semra çok şey görür ama konuşmaz.”

“Konuşmayan insanlar pahalıdır Necati Bey. Konuşan insanın maliyeti bellidir. Susan insanın maliyeti sonradan çıkar.” Necati Bey ilk kez ürkmüş gibi baktı.

“Semra’dan mı şüpheleniyorsunuz?”

“Ben herkesten şüphelenirim. Bu mesleğin nezaketidir.”

Ahmet Müfit Bey çayını eline aldı, içmedi. Bardaktaki ince buharın dağılmasını izledi.

“Şimdi gelelim sizin durumunuza.”

Necati Bey’in yüzünde çaresizlikle öfke arasında gidip gelen bir ifade vardı.

“Benim durumum dediğiniz şey, yılların emeği Ahmet Bey. Birkaç işlem yüzünden...”

“Birkaç işlem değil. Bir düzen.” Sessizlik.

Sonra Ahmet Müfit Bey yavaşça oturdu. Bu kez oturmak başka anlam taşıyordu. Ayakta dosyayı göstermişti; oturunca pazarlık başlayacaktı.

“Fakat,” dedi, “her düzen aynı şekilde raporlanmaz.”

Necati Bey gözlerini ondan ayırmadı.

“Nasıl yani?”

Ahmet Müfit Bey dosyanın bir kısmını sola, bir kısmını sağa çekti.

“Buradaki belgeler doğrudan kasıt gösterir. Buradakiler süreç ihlali olarak yazılabilir. Şu kısım personel koordinasyonu. Şu kısım kontrol zafiyeti. Mustafa Bey’in rolü ağırlştırılırsa, sizin üzerinizdeki yük yönetimsel zayıflığa iner. Aysun Hanım’ın evrak düzenlemeleri sürece dahil edilir; şikâyeti iyi niyetli ama eksik bilgiye dayalı gösterilir. Siz ise...”

Durdu.

Necati Bey nefesini tuttu.

“Siz merkeze çekilebilirsiniz. Bir süre görünmez olursunuz. Küçük bir ceza, görev değişikliği, sonra başka bir masa. Bankacılıkta masa değişirse hafıza da değişir.”

Necati Bey'in gözlerinde umutla korku aynı anda belirdi.

"Bunu yapabilir misiniz?"

Ahmet Müfit Bey'in yüzü donuktu.

"Raporu ben yazarım."

Bu cümle odada mühür gibi durdu.

Necati Bey başını eğdi. Sonra yavaşça sordu:

"Bunun... karşılığı ne olur?"

Ahmet Müfit Bey ona bakmadı. Masadaki evrakları düzeltti.

"Karşılık kelimesi çirkindir Necati Bey. Biz burada kimseyle alışveriş yapmıyoruz."

Necati Bey sustu.

Ahmet Müfit Bey devam etti:

"Fakat dosyanın ağırlığı vardır. Ağırlık bazen insanın elini yorar. Yorulan el, kalemi sert bastırır. Kalemin yumuşaması için dosyanın ağırlığını azaltmak gerekir."

Necati Bey'in yüzü bembeyaz oldu. Anlamıştı. Ahmet Müfit Bey çayından bir yudum aldı.

"Ben açık konuşayım," dedi. "Açık konuşmak temiz insan işidir. Ben sizi bitirmek istemiyorum. Kurumun da böyle bir skandala ihtiyacı yok. Ama bu dosyayı hafifletmenin bedeli, yalnız iyi niyet cümleleriyle ödenmez."

Necati Bey ayağa kalktı, odada kısa bir tur attı. Perdenin yanına geldi. Dışarıya baktı. Personel normal çalışıyordu. Çalışan dışarıdan bakınca şubenin ayakta olduğunu sanırdı. Oysa içeride müdürün koltuğu çoktan ipotek altına alınmıştı.

"Ne kadar?" diye sordu.

Ahmet Müfit Bey cevap vermeden önce bekledi. Beklemek, rakamdan önce gelen baskıydı.

Sonra söyledi.

Necati Bey dönüp ona baktı.

"Bu çok fazla."

"Dosya da öyle."

"Bu parayı hemen çıkaramam."

"Ben hemen demedim. Ama bugün niyetinizi görmek isterim."

Necati Bey masasının çekmecesini açtı, kapattı. Sonra telefonunu aldı. Birini arayacak gibi oldu, vazgeçti.

"Bir kısmını bugün ayarlayabilirim. Kalanını iki gün içinde."

Ahmet Müfit Bey başını salladı.

"Ben para konuşmadım Necati Bey."

Necati acı acı güldü.

"Hayır, tabii. Dosyanın ağırlığını konuştuk."

"Güzel. Öğreniyorsunuz."

O an Ahmet Müfit Bey'in içinde küçük, sıcak bir memnuniyet kabardı. Necati artık sadece şube müdürü değildi; elde tutulacak bir açık, gerektiğinde kullanılacak bir dosya, zamanla faiz getirecek bir zayıflıktı.

İnsanların açıkları, paradan daha sağlam teminattı. Kapı yeniden tıklatıldı. Bu kez Mustafa Bey başını uzattı.

“Müdürüm, imza dosyaları...”

Necati Bey sertçe:

“Sonra Mustafa.”

Mustafa Bey dosyayı içeri uzattı.

“Semra Hanım bunları Ahmet Bey’in de görmek isteyebileceğini söyledi.”

Ahmet Müfit Bey’in kaşları çok hafif kalktı.

“Getirin Mustafa Bey.”

Mustafa dosyayı bıraktı. Ahmet Müfit Bey onun eline baktı. Tırnak kenarları yenmişti. Parmaklarında huzursuz bir alışkanlık vardı. Evrak taşıyan eller bazen belgeden çok şey söylerdi.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Sizinle de ayrıca konuşacağız.”

Mustafa Bey’in yüzünde kısa bir gölge belirdi.

“Tabii.”

Kapı kapandı.

Ahmet Müfit dosyayı açtı. Semra’nın gönderdiği evraklar, Mustafa’nın adının daha fazla geçtiği başka bir halkayı gösteriyordu. Necati de bunu fark etti.

“Semra neden bunu gönderdi?” dedi.

Ahmet Müfit Bey dosyaya bakarken cevap verdi:

“Çünkü Semra Hanım susuyor ama kör değil.”

Necati Bey sinirlendi.

“O kadın fazla kendine güveniyor.”

“Güvenen kadın tehlikeli değildir Necati Bey. Güvenini yanlış kişiye veren kadın tehlikelidir.”

Bu cümleyi söylerken Semra’yı düşündü. Onun bakışını. Kahveyi bırakırken masaya kaydırığı gözlerini.

Cümleleri tartış biçimini. Bu şubede Necati’den başka anahtarlar da vardı. Semra onlardan biri olabilirdi.

Ahmet Müfit Bey dosyayı kapattı.

“Bugünlük bu kadar,” dedi.

Necati Bey şaşırıldı.

“Dosyalar?”

“Dosyalar kaçmaz. İnsanlar kaçar.”

Ayağa kalktı. Çantasını topladı.

“Akşamüstü sizinle şube dışında kısa bir görüşme yapacağız. Burada konuşulacak şeyler bitti.”

Necati Bey başını salladı.

“Tamam.”

Ahmet Müfit kapıya yöneldi. Sonra durdu, arkasını döndü.

“Necati Bey.”

“Buyurun.”

“Vatanını seven adam, milletin parasına sahip çıkar derler. Güzel sözdür. Ama bazı adamlar vatani da,

milleti de, parayı da cümle içinde sever. Gerçekte yalnız kendini korur.”

Necati Bey bu cümlelerin kendisine mi, Ahmet Müfit’in kendisine mi ait olduğunu anlayamadı.

Ahmet Müfit Bey kapıyı açtı. Dışarı çıkınca yüzüne yine o ölçülü sıcaklığı taktı.

Personel ona baktı.

“Arkadaşlar,” dedi, “bugünkü incelemede bazı ek evraklar isteyeceğiz. Kimse telaşa kapılmasın. Hata insan içindir; önemli olan hatayı kurum ahlakıyla karşılamaktır.”

Semra Hanım onun yüzüne baktı. Bu kez belli belirsiz gülümsedi.

“Ahmet Bey,” dedi, “isterseniz Mustafa Bey’in getirdiği dosyanın devamı bende var. Akşam çıkmadan size verebilirim.”

Ahmet Müfit Bey ona yaklaştı.

“Çok iyi olur Semra Hanım. Sizin hafızanıza güveniyorum.”

Semra Hanım gözlerini kaçırmadı.

“Hafıza güven ister.”

Ahmet Müfit Bey’in gülümsemesi derinleşti.

“Ben güveni boşa çıkarmam.”

Bu cümle o kadar güzel söylendi ki, ikisi de bir an için onun yalan olabileceğini düşünmemiş gibi davrandı.

Akşamüstü Necati Ayvazoğlu şubenin yakınındaki kapalı otoparkta Ahmet Müfit Bey’le buluştu. Elinde küçük dört adet zarf vardı. Zarflar, taşıdığı ağırlığa göre fazla kalın görünüyordu.

Necati Bey zarfı uzattı.

“İlk kısmı,” dedi.

Ahmet Müfit Bey zarfı hemen almadı.

“Bu nedir Necati Bey?”

Necati Bey onun yüzüne baktı. Bu oyunu uzatmak istemiyordu.

“Dosyanın ağırlığı.”

Ahmet Müfit Bey zarfı aldı. Cebine koymadı. Çantasının iç gözüne yerleştirdi.

“İyi,” dedi. “Yarın raporun iskeletini kurarım.”

Necati Bey derin bir nefes aldı.

“Beni bitirmezsiniz değil mi?”

Ahmet Müfit Bey ona baktı.

“Ben insanları bitirmem Necati Bey. İnsanlar kendi açıklarını zamanında yönetemedikleri için biter.”

Necati Bey bu cümleyi de yuttu. Başka çaresi yoktu.

Otoparktan çıkarken Ahmet Müfit Bey’in telefonu titredi.

Semra Hanım’dan mesaj gelmişti.

“Dosyanın devamı bende. İsterseniz mesai sonrası görüşebiliriz.”

Ahmet Müfit Bey mesajı okudu. Sonra Semra’nın numarasını kaydetti.

Semra Hanım Şube Hafızası.

Bir süre ekrana baktı.

Sonra başka bir mesaj geldi.

Nesrin.

“Savcılığa gitmeden önce son kez yüzüne bakmak istiyorum.”

Ahmet Müfit Bey iki mesaj arasında kaldı.

Birinde yeni bir anahtar vardı.

Birinde eski bir kilit.

Çantasının içinde Necati'nin zarfları duruyordu.

Ahmet Müfit Bey arabasına bindi. Dikiz aynasında kendi yüzüne baktı. Yüzünde yorgunluk yoktu.

Pişmanlık da.

Yalnız başarılı bir işlemde sonra bankacıların yüzüne gelen o kısa, soğuk dinginlik vardı.

Motoru çalıştırdı.

O gün Necati Ayvazoğlu'nun dosyası kapanmamıştı.

Sadece Ahmet Müfit Bey'in kasasına girmişti.

-Devam Edecek-